Discapacitats

Per PepMaria el dl., 19/03/2012 - 08:00

Discapacitats *No és fàcil relacionar-nos amb persones que tenen discapacitats físiques o psíquiques.I a més la nostra societat valora molt els qui tenen grans capacitats i menysvalora els discapacitats.Però podem preguntar-nos : discapacitats... per a què? I la resposta té a veure, com quan busquem un canal de ràdio, amb un canvi de longitud d'ona.*La gent que tenen capacitats d'acció limitades en relació amb les d'un adult *standard* són considerats per alguns com *de segona categoria*. A Esparta o a l'Alemanya nazi eren eliminats. Avui les lleis de molts Estats tracten un *nasciturus* amb discapacitats de manera diferent que un no discapacitat.Sembla que l'argument per a menystenir-los és: "No podran fer el mateix que fa la majoria". Aprofundim i preguntem-nos: aquesta persona és *discapacitada... per a què?* Perquè jo sóc un discapacitat per al bàsquet o el tennis; per a tocar el piano o el violí; per al dibuix o la cuina fusteria; i per a estar-me calladet una estona. Però no crec que aquestes discapacitats em facin de segona categoria. Certes tradicions humanistes defensen que la dignitat de les persones no ve de la seva capacitat per a fer coses. Ve de si la seva mera existència física és capaç de sostenir relacions en què rep amor i comunica aquest amor. En paraules de l'Arquebisbe de Canterbury:"La persona humana aparentment feble o silenciosa (l'infant, la persona gran, la persona amb discapacitats...) té un paper profundament poderós en el manteniment de la intensitat moral d'agents més actius *per mitjà de relacions qualssevol que aquestes persones fan possible per raó de la seva mera existència física*... Es tracta de com certes persones són receptores i també donadores d'amor... Per al creient... això arrela en la convicció que són objecte d'un amor diví incondicional".Casos límit en què no sabem del cert si un malalt rep i dóna amor, tants com vulguem. Conflictes d'interessos entre el discapacitat i els qui en tenen cura, també molts. Però són igualment innombrables els testimonis de discapacitats que generen relacions plenes de tendresa al seu entorn. Un llibre emocionant (AAVV *Mira'm. Contes de vides especials* Cossetània 2009) narra històries de nens i adults discapacitats, on la humanitat profunda es gesta i fa eclosió. Tal vegada ens costar passar de la longitud d'ona del fer coses a la de l'amor. I potser el canvi de longitud ens costa perquè projectem en els altres la imatge ideal de nosaltres mateixos, o dels personatges -forts, guapos, intel·ligents, destres- que certs mitjans de comunicació encimbellen. Si ens costa, no deu ser que hem esdevingut nosaltres mateixos *discapacitats per a la profunda humanitat*? Però no ens desesperem, hi ha una teràpia senzilla: acostem-nos amb ingenuïtat i paciència a un/a discapacitat/da i preparem-nos per a una resposta sorprenent.